

Όταν παίρνεις τον δίσκο στη λέσχη, κοιτάς τον εργαζόμενο στα μάτια;

Τις τελευταίες εβδομάδες έγιναν στη λέσχη του ΑΠΘ μια σειρά από στάσεις εργασίας ενώ και νέες είναι πιθανόν να συμβούν το επόμενο διάστημα. Δυστυχώς η αντίδραση μεγάλης μερίδας συμφοιτητών και συμφοιτητριών κινήθηκε στο φάσμα της αδιαφορίας που ενίοτε έγινε και ανοιχτή επιθετικότητα αναπαράγοντας κλισέ περί «βολεμένων δημοσίων υπαλλήλων που δυσκολεύουν τη ζωή μας εν μέσω εξεταστικής κλπ». Πίσω όμως από τα παράθυρα των διανομών της λέσχης, υπάρχει μια πραγματικότητα εντελώς διαφορετική από τα στερεότυπα που ελαφρά τη καρδία αναπαράγονται.

Οι περίπου 120 εργαζόμενοι της λέσχης είναι στη μεγάλη τους πλειοψηφία εργολαβικοί. Είναι χωρισμένοι σε δύο εργολαβίες και δουλεύουν με συμβάσεις ορισμένου χρόνου. Από τις αρχές του Ιουνίου οι μισοί από αυτούς (που ανήκουν στη μία από τις δύο εργολαβίες) ήταν στον αέρα χωρίς συμβάσεις με πρόφαση διάφορα νομικά κωλύματα και ενώ τα κοντινά* και τα μακρινά** αφεντικά τους, ήταν μόνο μισόλογα και υπονοούμενα, έμμεσες απειλές και καλά φιλικές συμβουλές. Έτσι αναγκάστηκαν να συνεχίσουν να δουλεύουν με εικονικές μηνιαίες συμβάσεις και αόριστες υποσχέσεις.

Τελικά, 2 εβδομάδες μετά, δεν ξέρουν αν τα δεδουλευμένα του Ιουνίου θα καταβληθούν ποτέ, ούτε και αν θα κολληθούν τα αντίστοιχα ένσημα (όπως είχε γίνει και τον Νοέμβρη του 2012). Επιπλέον, τους ανακοινώθηκε ότι έχει ακυρωθεί η ανανέωση και των μακροπρόθεσμων συμβάσεών τους και από την 1η Ιουλίου απολύονται.

Και αυτά τα γεγονότα είναι απλά η πιο πρόσφατη πινακίδα στον καμβά. Οι επιλογές του κράτους και της διοίκησης του πανεπιστημίου τα τελευταία χρόνια έχουν οδηγήσει σε μια άνευ προηγουμένου υποτίμηση και εντατικοποίηση της εργασίας: οι μισθοί έχουν μειωθεί στα επίπεδα του βασικού μισθού των 480€ και συχνά καταβάλλονται καθυστερημένα. Επιπλέον, εργαζόμενοι συνταξιοδοτούνται και δεν γίνονται νέες προσλήψεις με αποτέλεσμα να πέφτει περισσότερη δουλειά στους εναπομείναντες ενώ και η ίδια η δουλειά έχει αυξηθεί καθώς νέες λειτουργίες έχουν ανατεθεί στην ήδη υποστελεχωμένη λέσχη***. Το καλοκαίρι για την εργασία στις πανεπιστημιακές κατασκηνώσεις δεν καταβάλλονται επιδόματα για εκτός έδρας εργασία ενώ οι συνθήκες διαβίωσης είναι εξαιρετικά δυσχερείς καθώς δεν υπάρχουν ειδικές υποδομές μπάνιων, στέγασης κλπ για τους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους.

Όλος αυτός ο φόρτος εργασίας σημαίνει τρέξιμο, κούραση, ένταση και καθγάδες κατά τη διάρκεια της δουλειάς, και άρα κινδύνους ατυχημάτων για τους εργαζόμενους. Το μπαλάκι των ευθυνών από τον ένα κατώτερο στον άλλον αντώτερο «αρμόδιο». Κανείς δε φταιει, αλλά με ένα μαγικό τρόπο τελικά όλα συγκλίνουν στο τρίπτυχο υποτίμηση-εντατικοποίηση-πειθάρχηση για όσους δουλεύουν και στον αποκλεισμό όσων περισσεύουν στους λογαριασμούς τους. Αλλά έτσι δεν είναι το μοτίβο της μισθωτής σκλαβιάς;

*διοίκηση του πανεπιστημίου και εργολάβους

**ανώτεροι κρατικοί θεσμοί: υπουργεία, ανώτατα δικαστήρια

***εκτός από τη καθημερινή λειτουργία της λέσχης της ίδιας, οι εργαζόμενοι έχουν επιβαρυνθεί επιπλέον με τους μπουφέδες των διαφόρων εκδηλώσεων του πανεπιστημίου, με εργασία το σαββατοκύριακο προκειμένου η λέσχη να είναι ανοιχτή και το Σ/Κ, που σημαίνει λειτουργία με ακόμη λιγότερο προσωπικό τις καθημερινές προκειμένου όσοι εργάστηκαν το Σ/Κ να πάρουν τα ρεπό τους

Για μας είναι ξεκάθαρο εδώ και καιρό ότι μέσα από τις φλυαρίες και τα νομικά τερτίπια συντελείται στο ΑΠΘ μια χωρίς προσχήματα **λεπλασία των ζωών μας**, των δικών μας και των εργαζομένων. Από τις απολύσεις εργολαβικών υπαλλήλων και τους εξευτελιστικούς μισθούς σε όσους παρέμειναν ως τις περικοπές συγγραμμάτων, το αβέβαιο μέλλον της λέσχης και τις αναμορφώσεις των προγραμμάτων σπουδών μας **η μοίρα της επισφάλειας είναι κοινή για όλες**. Δουλεύουμε και θα δουλεύουμε με τους ίδιους εξευτελιστικούς μισθούς και με τις ίδιες εξοντωτικές συνθήκες εργασίας. Η καθημερινότητά μας στις σχολές εντατικοποιείται εξίσου και βιώνουμε τους ίδιους αποκλεισμούς εκεί που τα αφεντικά λογαριάζουν ότι δε χωράμε και την ίδια τρομοκρατία όποτε πάμε να σηκώσουμε κεφάλι.

Να πυκνώσουμε τις γραμμές της αλληλεγγύης

Να κοιταζόμαστε στα μάτια

Μέσα σ' όλα αυτά, περισσότερο από οτιδήποτε μας είναι ξεκάθαρο ότι **όσο δε μοιραζόμαστε τον αγώνα θα μοιραζόμαστε την ήττα**. Όσο εμμένουμε σε μικροαστικές ονειρώξεις και ψευδαισθήσεις ατομικής διάσωσης, δε θα σταματήσουμε να κατρακυλάμε. Ως φοιτητές και φοιτήτριες που αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως κομμάτι των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεσμένων αυτού του κόσμου, το λέμε ξανά ότι **δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτε από τα αφεντικά και τις υποσχέσεις τους αλλά πολλά από τις σχέσεις που ακόμα δεν χτίσαμε με άλλους εκμεταλλευόμενους και καταπιεσμένους**. Έτσι, επιλέγουμε να στεκόμαστε δίπλα στους εργαζόμενους της λέσχης και επιθυμούμε να στέκονται και αυτοί δίπλα μας γιατί αυτός είναι ο μόνος τρόπος να ζήσουμε κι όχι απλώς να επιβιώσουμε. **Γιατί αν επιβίωση σημαίνει βόλεμα, θύσμα και καθάτζα, ζωή σημαίνει χειρονομίες συντροφικές**. Αν επισφάλεια είναι το να μην ξέρεις αν θα έχεις δουλειά αύριο, ασφάλεια είναι το αίσθημα ότι δεν είσαι μόνος/η.

Μέσα στη σκοτεινιά της εποχής η οργισμένη τρυφερότητα και η αλληλεγγύη μας ανοίγουν περάσματα. Ας μην φοβηθούμε να τα περπατήσουμε...

Η συνέλευση για το κόστος φοίτησης αποτελείται από άτομα και συλλογικότητες από διάφορες σχολές, που δεν ανήκουν σε παρατάξεις και δεν κατεβαίνουν σε εκλογές, τα οποία συναντιούνται με αδιαμεσολάβητους όρους και με κοινό άξονα τα ζητήματα για το κόστος φοίτησης.

Σκοπός μας δεν είναι απλά να καταδείξουμε την κατάσταση και τις συνέπειες αυτής στις ζωές μας, αλλά να δηλώσουμε ότι η λύση της βρίσκεται στα χέρια του καθενός και της καθεμιάς από μας. Δεν περιμένουμε το κράτος ή οποιοδήποτε άλλο φορέα να μεριμνήσει για εμάς. Στηριγμένοι στις μεταξύ μας ισότιμες σχέσεις, συλλογικοποιούμαστε, σχεδιάζουμε και δρούμε για να μπλοκάρουμε κάθε κίνηση της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και να ικανοποιήσουμε άμεσα τις ανάγκες μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14/6 14:00
στην κάτω λέσχη
συνέλευση για το θέμα της λέσχης

Συνέλευση για το Κόστος Φοίτησης

<http://synkosfoi.espivblogs.net/>